והחזירו חייב באחריותן היכא דלא מנו אבל לא ידעו הבעלים בגניבתו ובחזרתו אפי׳ אין מנין או שמנו אפילו הואי ידיעה פטור: ורב חסדא אמר לדעם מנין פוטר שלא לדעם לריך להודיעו. אם לא הודיעו אע"ג דמנו חייב ומנו את הלאן ארישא והכי משמע מתני׳ חייב באחריות בין מנו בין לא מנו אימתי בזמן שלא ידעו בעלים בחזרתו ובגניבתו ואם מנו הגד דרישא את הלאן לאחר חזרה פטור:

עין משפמ

נר מצוה

קשו א מיי' פ"ח מהל' גזילה ואבידה הל' ז

סמג עשין עג טוש"ע ח"מ סי' שסו סעי' ד [רב אלפס

כאן וכב"מ פ"ג דף פו. ושם כל הסוגיאו:

ישט פני טפומינן. קטו ב מיי׳ פי״ג מהלי מלוה ולוה הלי ח

סמג עשיו לד טוש"ע ח"מ

סמג עשין כח טוש"ע ר סי' רלג סעיף ב:

קיח ד מיי פי״ג מהל׳

סמג עשין לד טוש"ע ח"מ

מי עד סעיף ל:

מ"מ סי' רלג סעיף א: קב ו (מיי שם) טוש"ע

נהג"ה וסי' רלג סעיף ב: קבא ז ח מיי פ"א מה'

סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סי' עה סעי' י וסי' שסה

מעיף ב בהג"ה: קבב ט י מיי שם הל' ח

ס"ת סיי עה סעי ט: קבג כ ל מיי פ"ד מהלי גניבה הלי יב סמג

עשיו על טוש"ע ח"מ סיי

שנה סעיף ב:

קים ה מיי׳

חלום ולום כלי

שאלה ופקדון הל׳ יא סמג עשין פח טוש"ע

ח"מ סי׳ עד סעיף א

טועו ונטעו הל' ט

סמג שם טוש"ע

שאלה ופחדוו הל' יא

 ל) כתובות יב: ב"ת לו:
קטו: ע"ש ב"ב קלה,
נ) [קידושין תה: וש"נ],
ג) [בכי"ף קחלת רבה], ה) כן העתיק הב"י בגמרא וברש"י וכ"כ הש"ך בשם

הגהות הב"ח

(ה) תום' ד"ה רג נחמן וכו' ראה ר"י את ר"מ

מוסף רש"י

ור"נ ור' יוחנן אמרי מלשלם, מקום משבעינן ליה שבועת מקום מספעק כאם ספועמ סיסת שכן הוא כדבריו שאינו יודע שהוא חייב לו (כתובות יב:).

רבינו חננאל

מתני׳. הגוזל את חבירו, או שלוה הימוו. או שהפקיד לו בישוב, לא . לו במדבר וכול׳. ורמינהו מלוה משתלמת בכל מקום, אבדה ופקדון אין משתלמין אלא במקומן. תירצה אביי מלוה ניתנה ליתבע בכל מקום, אבדה ופקדון לא ...אלא... . ליתבע . ניתנו מתני׳. הגוזל את חברו או שלוה הימנו או שהפקיד . לו בישוב לא יחזיר ורמינהי, מלוה משתלמת בכל מקום ופקדוז משתלמין אלא במקומן. ותרצה אביי תני מלוה ניתנה ליתבע בכל מקום. ליתבע אלא במקומן. על מנת לצאת במדבר יחזיר לו במדבר, אוקימנה כגון דאמ׳ ליה נהוי האי פקדון . גבך ואמ׳ ליה האיך אנא למדברא בעינא למיזל, אמ׳ ליה אנא נמי התם קא אזילנא דאמ׳ הכי קאמ׳ . ליה אי מהדרת לי במדבר מקבילנא מינך. מתני׳. האומר לחבירו גזלתיך, וכול׳. אוקימנה כגון דלא תבע ליה אידך. והאי ובע ליון איון, וווא דקתאני חייב, ַבּבָּא לצאת ידי שמים. איתמר מנה לי בידך והלה אומ׳ איני יודע רב נחמן ור׳ יוחנן אמרי פטור ובבא לצאת ידי שמים חייב. איתמר נמי אמר ר' חייה בר אבה אמר ר' יוחנן מנה לי בידד והלה אומ' איני י יודע חייב בבא לצאת ידי

הצאן אכולה. בין ידעו בין שלא

שדה נגזלת קונה פרה עמה וחייב לשלם דמטלטלין נקנין אגב קרקע ולרבנן לא קנה שדה ולא פרה שבה: בזרגבי' לא יחזיר

או פקדונו במדבר דלאו מקום שימור הוא: על מנת ללאת למדבר. פרה רבוצה בו ושמפה נהר דר' אלעזר הס"ד שאמר לו לוה זה על מנת לטעמיה ורבגן לטעמייהו: מתני׳ אהגוזל את שנצא למדבר ושם אפרע לך להכי חבירו יאו שהלוה הימנו יאו שהפקיד לו פריך פשיטא והא מתנה בהדיא בישוב לא יחזיר לו במדבר על מנת לצאת לקבלו במדבר: גבו׳ ניסנה ליסבע. במדבר יחזיר לו במדבר: גב" ורמינהו אם ירנה מלוה דידו על העליונה: מלוה משתלמת בכל מקום אבידה ופקדון י) אי בעית לאהדוריה ניהלך התם אין משתלמין אלא במקומן אמר אביי ה"ק ימלוה ניתנה ליתבע בכל מקום יאבידה מהדרנה לך. וחשמועינן תנה דחע"ג דלא תנאי גמור הוא דהא אי בעית ופקדון לא ניתנו ליתבע אלא במקומן: קאמר אפ״ה כיון דידע דאיהו נמי למדבר נפיק על כרחו יקבלם: רב מנת לצאת במדבר: פשיטא פונא ורב יפודה אמרי חייב. לשלם: צריכא דא"ל ליהוי האי פקדון גבך דאנא פטור. ומיהו ישבע כדאמר שאין למדבר נפיקנא וא"ל איהו אנא למדבר נמי יודע שחייב לו כלום דלא עדיף בעינא למיפק אי בעינא לאהדרינהו לך התם שמא מברי דהא א"נ הוה טעיו ליה מהדרנא לך: מתני׳ יהאומר לחבירו גולתיך אין לך בידי כלום הוי משביעין ליה הלויתני הפקדת אצלי ואיני יודע אם החזרתי שבועת היסת: דקה מבע ליה. וה"ל לך אם לא החזרתי לך חייב לשלם "אבל אם גולתני דהוי טענת ברי: ללחת ידי שמים. וכיון דקח מודי דודחי גזליה אמר לו איני יודע אם גזלתיך אם הלויתני לא נפיק ידי שמים עד דעביד אם הפקדת אצלי פטור מלשלם: גמ' שאיתמר השבה אבל סיפא הואיל ולא גולו מנה לי בידך והלה אומר איני יודע רב הונא ידע ולא נגזל ידע ליכא שום טענת ורב יהודה אמרי חייב ור"ג ור' יוחגן אמרי ברי לא לריך למיפק ידי שמים: "פטור רב הונא ורב יהודה אמרי חייב ברי אתמר נמי. דהיכא דבא לנאת ידי ושמא ברי עדיף ר"נ ור' יוחנן אמרי פמור שמים אפילו מאן דפטר ליה מדיני אדם מודה דחייב היכא דאיכא קלת יאוקי ממונא בחזקת מריה תנן אבל אם טענת ברי הלכך רב הונא דאוקמה אמר לו איני יודע אם הלויתני פמור ה"ד רישה בדלה תבע הוחיל וחיכה אילימא דלא קא תבע ליה רישא נמי קלת ברי דהא גולן ידע דגוליה דלא קא תבע ליה אמאי חייב אלא דקתבע מעיקרא חייב בבא לנאת ידי שמים: ליה וקתני סיפא פטור מלשלם לא לעולם בותבר' חייב באחריותו. דמכי דלא קא תבע ליה ורישא בבא לצאת ידי גנבה קם ליה ברשותיה והשבה דעבד שמים איתמר נמי א"ר חייא בר אבא א"ר לאו השבה היא עד שמודע להו יוחנז האומר לחבירו מנה לי בידך והלה לבעלים: ומנו את הצאן. אחר שהחזירו והיא שלימה הרי יש כאן דעת בעלים: גבו' לדעת לריך דעת. אומר איני יודע חייב בבא לצאת ידי שמים: בותני' יהגונב טלה מן העדר והחזירו ומת אם הכירו הבעלים שנגנב מהן טלה או נגנב חייב באחריותו לא ידעו בעלים לא לריך שיודיעם כשיחזירנה וחי לח בגניבתו ולא בחזירתו ומנו את הצאז ושלימה הודע להו אע"ג דמנו את הלאן היא פמור: גב" אמר רב לדעת צריך דעת והיא שלימה עדיין חייב באחריותה שלא לדעת מנין פומר וכי קתני ומנו את דכיון דידע הויא ליה גזילה גמורה הצאן והיא שלימה אסיפא ושמואל אמר ובעינן השבה מעליותה: שלה לדעת. לא הכירו בעלים קודם חזרה שתהא בין לדעת בין שלא לדעת מנין פומר וכי נאנם חסירה כלום ולאחר חזרה מנו קתני ומנו והיא שלימה פמור אכולה ורבי את הצאן והיא שלימה פוטר מנין: יוחנן אומר לדעת מנין פומר שלא לדעת אפי׳ אסיפא. לא ידעו הבעלים בגניבתו מנין נמי לא צריך וכי קתני ומנו את הצאן ובחזרתו ומנו את הנאן והיא שלימה והיא שלימה ארישא רב חסדא אמר לדעת פטור אבל ידעו לא מהני מנין: מנין פוטר שלא לדעת צריך דעת וכי קתני ושמוחל חמר בין לדעת בין שלח ומנו את הצאן והיא שלימה ארישא אמר יורבא לדעת מנין פוטר וכי קתני מנו את

פרה רבולה כו'. וגזלן לא משכה והוי כקרקעות ולר״א דאמר והלה אומר איני יודע. פי׳ אם הפקיד אצלי אבל איני יודע אם החזרתי לך חייב לכ"ע כמו רישא דמתני' ולסיפא דמתני׳ הוא דמדמה לה בסמוך: לו כמדבר. אם אין זה תובעו אין זה יכול לכופו לקבל חובו רב נחמן ורבי יוחגן אמרי פטור. וקי"ל כרב נחמן בדיני ופירש

ולא

בקונטרס דמשביעין אותו שבועת היסת שאין יודע דלא עדיף מאילו היה כופר לגמרי ונראה דסובר בקונטרס כלישנא קמא דרב נחמן דפרק שבועת הדיינין (שבועות מ: ושם מא. ד"ה מאן) דארישא דקתני התם מנה לי בידך אין לך בידי כלום פטור קאמר רב נחמן ומשביעין אותו שבועת היסת אבל איכא דמתני לה אסיפא אמנה לי בידך וא"ל הן למחר א"ל תנהו לי נתתיו לך פטור דדוקא בסיפה דחיכה דררה דממונה החמר ר"כ דמשביעין אותו שבועת היסת אבל ארישא לא וכן נראה הלכה כלשון הראשון דלישנא קמא סתמא דגמרא האמר אבל לישנא בתרא רב חביבא הוא דמתני לה ובפ"ק דב"מ (דף ה. ושם ד״ה אין) גבי ההוא רעיא מייתי נמי לישנה המה דר"נ הבל ר"ת אומר דמספק אין לחייבו שבועה היכא דליכא דררא דממונא כיון שיש ב' לשונות ובפ"ק דב"מ (שם) לאו דוקה נקט לישנה קמה דהה התם איכא דררא דממונא דאתו סהדי דאכיל תרי מינייהו ושמע ר"י שר"ת היה מניח לדיינין לחייב היכא דליכא דררת דממונה רק שהוה לה היה רוצה לדון כן היכא דמודה שחייב לו אלא שטוען לו פרעתי ראה ר"י (6) ר"ת לחייב שבועה אע"ג דליכא עדים בההיא הודאה והיה יכול לכפור בשעה שטען שפרעתי ואמר דחשיב שפיר דררא דממונא כמו ההיא דנתמיו לך אע"ג דבהך הודאה יש עדים ולפי פשט הלכה משמע דלמאן דמתני אסיפא חשיב לה דררא דממונא משום דאיכא עדים בהודאה שח"ל אתמול הן ואין יכול עתה לכפור ורב האי גאון פי' כמו כן דלא משביעין ליה היכא דליכא דררת דממונת ומיהו משמתינן ליה על תנאי שיהא בשמתא אם הוא

חייב ואינו מודה לו: שלא לדעת מנין נמי לא צריך. והא דאמר ר׳ אלעזר לעיל

בהכונס (ד' מ.) הכל לריכין דעת בעלים חוץ מהשבת אבידה אין נ"ל דפליג אהא אלא יש לפרש הכל לריכין

דעת בעלים היכא דהוי לדעת חוץ מהשבת אבידה שאין נריך אפי׳ הוי לדעת שידוע שאבדה לו אותה אבידה: מ"מ מאי ידעו והכי משמע מחני׳ הגונב טלה ורישא בשהכירו בה הבעלים וידעו שנגנבה מהן קאי מדקחני סיפא לא ידעו מכלל דרישא בידעו והחזירה ומת חייב באחריותו וכן לא ידעו בגניבתו ובחזירתו נמי חייב אבל מנו את הצאן והיא שלימה פטור בין רישא דידעו בין סיפא דלא ידעו: ור' יוחנן אומר לדעם מנין פוטר שלא לדעם אפילו מנין לא לריך ומנו אם הלאן ארישא. והכי קתני הגונב טלה דהיינו ידעו אחרי כן